

Nagyböjt 4. vasárnapja

Jn 9,1-41

A vakon született kérdései

Ez a perikópa csupa kérdésekből áll. Kérdez Jézus, kérdez a vak, kérdeznek a farizeusok, és tulajdonképpen kérdez a tömeg. Két kérdéscsoportot különböztethetünk meg a történetben. Az egyik kérdéscsoportot a betegségre és annak büntetőjellegerre vonatkozik. A másik a gyógyulásra és annak jelentőségére kérdez. Az evangélista a szemtanú, és egyben a történeten elmélkedő János pedig összefüggéseket fedez fel.

Az első kérdés: Ki vétkezett? A zsidó elképzelés szerint a rossz csakis valamilyen bűn következménye lehet. A kérdés: Ki követte el a bűnt? Mi egy kicsit másképp gondolkodunk, de bennünket is izgat, honnan van a rossz a világban. Erre még senkinek sem sikerült kielégítő választ adnia. Korábban a bűnt jelölték meg a rossz okának, ma mindent, csak a bűnt nem tartják a rossz okának. Pedig gyakorta rejtözik a betegségek mögött is emberi mulasztás vagy gonoszság is.

A másik kérdés a szombaton történt gyógyulásra vonatkozik. Az Isten és annak Fia úgy tűnik, nem alkalmazkodik a vallási szokásainkhoz. A farizeusok ebből azt a következtetést vonják le, nem tehet igazán jót az, aki nem követi a hagyományokat, és nem az elképzeléseink szerint gondolkodik. Ezt az érvelést oktalannak tartjuk, annak ellenére, hogy szerkezetében az ilyen típusú érvelés ma is létezik. Aki nem a megszokott tudományos elképzelések szerint fedez fel valami újat, azt sarlatánnak nevezzük. Aki nem az uralkodó kritikai csoport véleménye szerint bírál, az elavult. Aki vallásos nézeteket fogad el a rossz magyarázatára, akkor is, ha nincs jobb magyarázat, az haladásellenes gondolkodású.

De a vak, aki most lát, a tapasztalatából indult ki. Ha eddig őt senki sem tudta meggyógyítani, akkor Jézus nagyobb az eddigi gyógyítóknál. A vak férfi szülei is így gondolják, de még vívódnak. Van egy gyógyult fiuk, és egy felettük hatalmat gyakorló hatóság, ellentétes véleménnyel.

A hivatal, a teljesítmény vagy az Isten ad hatalmat? A farizeusok érzik, jogos a kérdés, de féltik a tekintélyüket. A vallási vezetők tekintélye félelemre épül, Jézusé pedig a rendkívüli segítőkézségre.

Hihet-e az ember a szemének? Mitől lesz egy bizonyíték lehen-gerlő? Van-e abszolút bizonyítéka a hitnek? Miert nem hisznek a farizeusok?

A hitnek nincs kényszerítő bizonyítéka, mert a hit szabad döntés. A logikai kényszer nem eredményezi az automatikus döntést. A hit döntése pedig várat magára, míg egy felismerés meg nem történik. A hit helyes emberi magatartás, és jó nekem. De a hitbeli döntésnek következményei is vannak. Addig, amíg csak a negatív következményeket látjuk, nem döntünk, nem mondjuk ki, hogy hiszek. A farizeusok elveszítenék hivatalukat, ha kimondanák: hiszek.

A kétség ma is él bennünk. A hit ellen dönt mindenki, akinek gyökeresen át kellene szerveznie az életét, nem az érvek gyengesége miatt, hanem a döntés következménye miatt. Addig pedig csak kérdezzük, kérdezzük, problémákat vetünk fel, hogy ne kelljen döntéssel válaszolnunk.

A vakon született imája

Krisztus! Világ Világossága! Amikor ma találkoztam veled, először nem tudtam, ki vagy. Csak egyet tudtam, hogy vak voltam, és most látok. Kezdetben annak örültem, hogy megnyitottad szememet. Miközben azonban perbe fogtak, rájöttem, hogy egy egészen más látás részese lettem általad: megtanítottál igazán látni, egy belső látásmódra segítettél, mely által a mélységeket is ki tudom fürkészni. Köszönöm, hogy a beléd vetett bizalom és a küldetés útjára vezettél.

Krisztus! Nyisd meg minden nap szememet, hogy meglássam, ha valaki gondokkal küzd. Erősítsd lelki látásomat, hogy hitemben tovább fejlődhessek, és így előre haladjak a te utadon. Tedd boldogá azokat, akik nem látnak, és nem is hisznek. Amen.